

Edward Szafrowski

Posoborowe prawodawstwo kościelne : 75. Obrzęd przyrzeczenia

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 14/3-4, 273-274

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

75.

OBRZĘD PRYZRZECZENIA

RITUS PROMISSIONIS

(Ordo professionis religiosae, s. 97)

Normae Generales

Normy ogólne

1. Quibusdam Religionibus opportunum videtur novitios, exacte novitiatus canonici anno, vota temporaria non emittere, sed sive per aliquot annos sive ad tempus professionis perpetuae, Instituto tantum devinciri peculiari promissione vel aliis ligaminibus temporariis.¹

2. Quamquam promissio aut alia temporaria ligamina, sua ipsorum natura, a votis religiosis differunt, tamen ad tria consilia evangelica referuntur et quodammodo professionem praeparant.² Quare valde praestat, ut haec fiant ferventi comitante oratione; immo pia Mater Ecclesia sinere non dubitat promissionem emitti in congrua actione liturgica veluti in celebratione verbi Dei vel divini Officii, Laudum et Vesperarum praesertim, aut, si adiuncta expositulant, in ipso Sacrificio eucharistico.

3. In disponendo promissionis ritu, maxima adhibeatur cura, ut eius peculiaris indoles servetur neque ei inserantur quae professionis religiosae sunt. Itaque in formulis componendis, in lectionibus deligendis, in signis liturgicis statuendis vitentur ea quae vi iuris aut ex antiquo more ad pro-

1. Niektóre zakony uważają za stosowne, by nowicjusze, po upływie roku kanonicznego nowicjatu, nie składali ślubów czasowych, lecz na okres kilku lat, lub do czasu złożenia profesji wieczystej wiązali się z instytutem tylko specjalnym przyrzeczeniem lub innymi więzami czasowymi.¹

2. Chociaż przyrzeczenie lub inne czasowe więzy z natury swojej różnią się od ślubów zakonnych, jednakże wiążą się z trzema radami ewangelicznymi i w pewien sposób przygotowują do profesji.² Z tej racji jest rzeczą jak najbardziej wskazaną, by ich składaniu towarzyszyła gorąca modlitwa. Co więcej święta Matka Kościół uważa, że przyrzeczenie może być składane w czasie jakiejś odpowiedniej czynności liturgicznej jak nabożeństwo Słowa Bożego lub modlitwa brewiarzowa, zwłaszcza laudesy i nieszpory, ewentualnie, gdy tego domagają się okoliczności, w czasie Mszy św.

3. W przygotowywaniu obrzędu przyrzeczenia należy dołożyć największych starań, by zachować jego szczególny charakter i nie włączać do niego elementów właściwych dla profesji zakonnej. I dlatego przy układaniu formuł, dobieraniu czytań, określaniu znaków liturgicznych trzeba unikać

¹ Cf. S. Congr. pro Religiosis et Institutis saecularibus, Instructio „*Renovationis causam*”, 6 ianuarii 1969, nn. 2, 7, 34.

² Cf. Ibid. nn. 7 et 35.

fessionis religiosae ritum pertinent.

4. Promissionis emissio actus est communitati praesertim servatus; nam promissio eo in primis spectat ut candidatus vitam religiosam experiatur et Instituto probetur. Ideoque ritus congrua sobrietate est persolvendus.

tego, co na mocy prawa lub dawnego zwyczaju należy do obrzędu profesji zakonnej.

4. Złożenie przyrzeczenia jest czynnością przewidzianą przede wszystkim dla wspólnoty; Przyrzeczenie bowiem to ma najpierw na uwadze, by kandydat dłużej przygotowywał się do życia zakonnego i dłużej był badany przez dany instytut zakonney. Stąd też obrzęd winien być dokonany z zachowaniem odpowiedniej prostoty.

76.

INSTRUKCJA KONGREGACJI DLA SPRAW KULTU BOŻEGO poszerzająca możliwość udzielania Komunii pod dwiema postaciami INSTRUCTIO DE AMPLIORE FACULTATE SACRAE COMMUNIONIS SUB UTRAQUE SPECIE ADMINISTRANDAE (Osservatore Romano, 3. IX. 1970, s. 3)

Sacramentali Communione fideles perfectius inseri in celebrationem eucharisticam universa traditio Ecclesiae docet. Hoc enim modo Sacrificii eucharistici plene fiunt participes, id est non tantum fide et externa precatione, neque Christo super altare oblato sese spirituali tantum modo affectu iungentes, sed etiam Eum ipsum sacramentaliter sumendo, ut sibi sanctissimi huius Sacrificii fructum comparent uberiores.

Quo autem clarius plenitudo signi in convivio eucharistico fidelibus pateret,¹ firmis principiis dogmaticis a Concilio Tridentino statutis, quibus docetur etiam sub altera specie totum atque integrum Christum verumque sacramentum sumi,² Sacrosanctum Oesumenicum Concilium Vaticanum II censuit ut, quibusdam in casi-

Cała tradycja kościelna zgodnie naucza, że wierni przez sakramentalną Komunię włączają się do doskonałej w sprawowanie Eucharystii. W ten bowiem sposób stają się w pełni uczestnikami Ofiary Eucharystycznej, a więc nie tylko wiarą i zewnętrzną modlitwą, oraz nie tylko duchowo łączą się z Chrystusem ofiarowanym na ołtarzu, lecz także przyjmują Go sakramentalnie, aby otrzymać obfitszy owoc tej Najświętszej Ofiary.

Żeby jednak w czasie uczty eucharystycznej jaśniej ujawniała się wiernym pełnia znaku¹ — przy zachowaniu w mocy zasad dogmatycznych określonych przez Sobór Trydencki, który naucza, że także pod jedną tylko postacią przyjmuje się w pełni całego Chrystusa i prawdziwy sakrament² — Powszechny Sobór Wa-

¹ Cf. *Institutio generalis Missalis romani*, n. 240.

² Cf. Conc. Trid., Sess. XXI, Decr. de *Communionem eucharisticam*, c. 1—3; Denz. 929—932 (1725—1729).